førelse i de modstræbende Stater. Hun blev begravet den 17de Januar i al Stilhed, kun hendes Slægtninge og nogle af hendes bedste Venner og Medarbejdere var til Stede. Blandt de mange Taler, der blev holdt ved hendes Baare, maa særlig fremhæves Pastor Samuel May's, forhen Formand for „Selskabet imod Slaveriet." Han betonede, hvorledes hun i sin tidlige Ungdom havde opgivet den Lærerindevirksomhed, som hun saa udmærket havde udfyldt, for at vie sit Liv helt og holdent til det store Frigjørelsesværk; hvorledes hun maatte kæmpe mod Kirken, Pressen, alle de bestaaende Fordomme; hvorledes intet blev sparet for at knuse og tilintetgjøre hendes Fremtrængen; og hvorledes hun fremfor alt blev hemmet i sin Virksomhed derved, at hun var en Kvinde.

Lucy Stone omtalte Mrs. Fosters ihærdige Bekæmpen af Slaveriet saaledes: Mrs. Foster gjorde Slavernes Sag til sin egen, hun satte alt ind paa at komme dem til Hjælp uden at agte paa, hvem eller hvad der modsatte sig hende. Kirken rejste sig i al sin Vælde og udsendte sin Advarsel til Menighederne. Pøbelen haanede og forfulgte hende, overøsende hende med krænkende Ord, ja Gadedrengene kastede endog Sten efter hende. En Præst i Connecticut, som vidste, at hun vilde være til Stede i Kirken, valgte til Text: „Jesabel er iblandt os!" og lod fra Prædikestolen sin Vrede og Foragt vælde ud over den Kvinde, der havde vovet sig ud af sin Sfære. Dette er kun et enkelt Exempel; men det samme gjentog sig Aar efter Aar. Kirken og Pressen truede „den kvindelige Taler"; Kvinder afskyede og foragtede hende, pøbelagtige Mænd forfulgte hende. Men hun holdt ud trods alt. Kan man forstaa, at en ung Kvinde, endnu ikke 30 Aar gammel, paatager sig et saa byrdefuldt Hverv uden en eneste Gang at svigte det? Selv „Selskabet imod Slaveriet" delte sig i to Dele i Anledning af Mrs. Fosters Optagelse i et Udvalg. Man spurgte hende, om hun vilde træde tilbage; „Er det, fordi man mener, at jeg ikke kan udføre dette Hverv"? spurgte Abby Kelly. „Nej, nej, slet ikke" var Svaret. „Ja, thi i saa Tilfælde træder jeg tilbage, men vil man kun have mig bort, fordi jeg er Kvinde, da gaar jeg ikke." Saa stor var den Gang Fordommen mod Kvindens Deltagelse i det offentlige Liv, at selv de, der kæmpede for Slavernes Frigjørelse, ikke kunde gjøre sig fri for den! Og dog gav hun Slaven, hvad ingen Mand kunde give ham: en Kvindes Følelse og en Kvindes utrættelige Kampiver. Man begyndte at høre efter. Da „Selskabet imod Slaveriet" ingen Penge havde, fik Abby Kelly ved sit energiske Opraab alle til at give; over hele Unionen rev hendes alvorlige, overbevisende Ord Tilhørerne med sig. Gang efter Gang viste man hende sine venlige Følelser ved at forære hende et Gulduhr; men disse Uhre gik ufravigelig til Indsamlingen. Mrs. Foster kunde ligesaa lidt have beholdt dem, som om hendes eget Barn havde været ved at sulte ihjel.

Det Minde, Mrs. Foster efterlader sig, er enestaaende, og enhver Kvinde er i den dybeste Gjæld til hende. Abby Kelly bar paa sine unge Skuldre den dobbelte Byrde: Arbejdet for Slavens Frigjørelse og for Kvindens Ligestillethed. Hun udholdt tappert denne svære Kamp; Ord kunne ikke give nogen Forestilling om den, og vor Hyldest kan aldrig være stor